

ken är fruktansvärd. Ni ha från barndomen blivit skrämda för honom, och därför frukta ni honom som ett spöke eller troll. Men för mig är draken endast ett stort ormliknande djur, som antagligen har mindre lätt att sluka mig i en munsbit än jag att hugga av hans fula huvud och flå honom. I alla händelser står det vem som vill fritt att vända om, men jag för min del vill aldrig återse Grekland, om jag inte för med mig det Gyllene Skinnet!

— Ingen av oss vill vända om! ropade hans käcka kamrater. Låt oss ögonblickligen gå ombord på galären! Om draken vill sluka oss till frukost, kan han ju försöka!

Orfeus, som hade för vana att omsätta allt i toner, började nu spela och sjunga så käckt och muntert, att alla hans kamrater liksom kände, att ingenting i världen kunde vara ärofullare än att slåss med drakar.

Som argonauterna nu hade de unga prinsarna till vägvisare, voro de inom kort framme i Kolkis. När landets kung, som hette Eetes, blev underrättad om deras ankomst, lät han strax kalla Jason till sitt palats.